

ஒரு கணீ ண்டு வருகிறது. அருகில் உள்ள மசேயில் இருக்கும் தண்ணீ ர்க் கோப்பையை எட்ட முயல்கிறது. மிக மெதுவாகவே அக்கரங்கள்; அசைய முடிகின்றது. ஓட்டுனர் இல்லாத மாட்டு வண்டி போல, போகும் திசை தெரியாது அந்த ஓற்றைக் கை தடுமாறுகிறது. கைகளுக்கு இருக்க வேண்டிய திடமும் உறுதியும் இன்றி இயங்கும் அது கோப்பையை நொங்கிவிட்டது. ஆனால் பற்ற முடியவில்லை. கோப்பை தட்டுப்பட்டு கீழே விழும்பு நீர் சிந்திவிட்டது. மறுகையானது எதுவும் முடியாதவாறு ஏற்கனவே முற்றாகச் செயலிழந்துவிட்டது. படுக்கை நோயாளி. தசைகளின் இயக்கம் குறைந்து வரும் அழவழச நொசுநொளளளளள. நோயிலிந்து முற்றாக அவளை மீட்க சிகிச்சைகள் எதுவும் உதவாது. நோய் கால ஓட்டத்தில் தீவிரமடைந்து வருவதைத் தடுக்க முடியாது. பொதுவாக உணர்வு இல்லாது. வலிகளை உணர் முடிவது பெரும் துன்பம். உதாரணமாக கையில் வலி என்றால் அக்கையை அசைத்து வேறு இடத்தில் வகைகவரோ மற்ற கையால் நீ விடவரோ முடியாது. ஆற்றாமலை ஆட்கொள்ளும்.

கண் மடலை சிவிப்புவன போன்றவை மற்றவர்களைப் போல சாதாரணமாக இருக்கும். இதனால் சுற்றிலும் நடப்பவற்றையும் தனக்கு ஏற்படுகிற உடல் வதேனகையையும் புரிந்து கொள்வார். உள்ளம் வதேனையில் ஆளும். ஆனால் அதிலிருந்து தற்காலிகமாகவேண்டும் விடுபட முடியாது. தன் உறுப்புகளை அசைக்க முடியாத வதேனையும் கவலையும் இயலாமையும் பெருகிவர மனவிரக்தி ஆட்கொள்ளும். இவ் வதேனகைகள் ஓரிரு நாட்களாக காணது அல்ல. பல மாதங்கள் தொடரும். அவற்றிலிருந்து விடுதலை மரணம் ஒன்றினால் மட்டுமேயாகும்.

அதுவும் விரைந்து வராது. மரணதவேன் அணைந்து வதேனகைகளிலிருந்து விடுதலை கொடுக்க மின்று முதல் ஐந்து வருடங்கள் ஆகலாம்.

அது வரை நோயாளியும் அவரைப் பராமரிப்பவர்களும் படும் வதேனகை சொல்லி மாளாது.

Written by - எம்.கே.முருகானந்தன் -

Sunday, 03 November 2013 21:12 - Last Updated Sunday, 03 November 2013 22:06

அஞ்சனம் ஒரு குறும் திரைப்படம். கொழும்பு மருத்துவப் பீட மாணவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டது, கொழும்பு பல்கலைக் கழக தமிழ் ச்சங்கம் நடாத்திய போட்டியில் கலந்து முத்தப் பரிசு பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மிகச் சிறப்பாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. தான் சொல்ல வந்த விடயத்தை அழத்தம் திருத்தமாக மனதில் பதியும் வண்ணம் தயாரித்துள்ளார்கள். கதை, திரைக் கதை, வசனம் லோகபிரஷாத் பிரமேசுவரர். சர்ச்சைக் குரிய விடயத்தை எடுத்துத் தாண்ட துணிவு பாராட்டத்தக்கது. குறந்த வசனங்களை பொருத்தமான காட்சிகளுடன் வளர்த்துத் திறமை நெறியாளர்களான நிசாந்த் சம்பிரமணியம், பிரணவன் சிவஞானம் ஆகியோராகும்.

அவர்கள் பசே வருகிற விடயம் கருணைக் கொலை பற்றியது. தனது தாயின் வதேனகளைப் பொறுக்க முடியாத மகன் கருணைக் கொலையை நாட்கிறான். மருத்துவர்கள் கைவிடுத்துவிட்கிறார்கள். சட்டமும் இதற்கு இடமில்லை என நிராகரித்துவிட்கிறது.

Mercy killing அல்லது Euthanasia என்படும் கருணைக் கொலை என்பது ஏற்புடையதுதானா?

மருத்துத்தால் மீட்க முடியாத, மரணம் நெருங்கி வரும் ஒருவரின் மரணத்தை சற்று முன்னதாக மருத்துவ உதவியுடன் நிகழ்த்துவதாக இதனை விளக்க்குகிறார்கள். ஒரு கொலையைச் சற்று நாகரீகமான வார்த்தைகளில் விளக்க்குவதாகவே எனக்குப் ப்டுகிறது.

ஒருவருக்கு மரணத்தை அளிப்பதற்கு மற்றவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது. அது மருத்துவர்களால், மருத்துவக் காரணங்களுக்குக் காக செய்யப்பட்ட போதும், போதும் நியாயமானதுதானா?.

உயிர் என்பது இயற்கை அளித்த வரம் அது. அதைப் பறிப்பது என்ன நியாயம். அது நோயாளியின் ப்ரண சம்மதத்துடன் என்று சொன்னாலும் கட்ட எவ்வாறு நியாயமாகும். கொலைகளைக் கண்டிக்கிறோம். தற்கொலைகள் செய்யக் கட்டாது என்கிறோம். அவ்வாறு செய்ய முன்பைவர்களுக்கு தண்டனையும் கொடுக்கிறோம். மரணதண்டனையை இல்லாது ஒழிக்க வண்டும் என முழங்குகிறோம்.

கருணைக் கொலை என்பது மரணம் நிரூபிக்கவிடாது ஒருவருக்கு என்கிறார்கள்.

ஆனால் மரணம் ஒருவருக்கு எப்பொழுது நிகழும் என யாராவது அச்சொட்டாக முன் கட்டியே சொல்ல முடியுமா? சோதிடர்கள் சொல்வதை விட மருத்துவர்கள் கணிப்பது சற்று அறிவுபுரவமானதாக இருந்தாலும் கட்டி அதுவும் துல்லியமாக முன்கூற முடியாததே. மிகத் திறமையும் அனுபவமும் மிக்க மருத்துவர்களின் கணிப்புகளையும் தாண்டி எத்தனை பேர் உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். மாறாக, நோய் எதுவுமில்லை என சரட்டிபிக்கட் வாங்கிய எத்தனை பேர் மறு நாளே தலையைப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

'மற்றவர்களை விடும். துன்பப்படும் நோயாளி தன்னால் இனியும் தாங்க முடியாது, தனக்கு மரணத்ததை தாருங்கள் என வண்டும் போது அதைச் செய்வதுதானே நியாயம்' என்று சிலர் சொல்லக் கூடும்.

அவ்வாறு செய்வதற்கான அனுமதிப் பத்திரத்தை எழுதிக் கையொழுத்திட்டு சூயநினவைபோடும் முன் கட்டியே மருத்துவர்களுக்குக் கொடுத்து நிரூபிப்போதும், அதைப் பயன்படுத்தியவர்கள் இல்லாது என்றே சொல்லும் அளவிற்கு மிக மிக கடுமையான என்கிறார்கள். இவ்வாறு நடப்பது கருணைக் கொலையைச் சட்டப்பிரவாக அங்கீகரித்தருக்கும் ஒருசில மலே நோயாளிகளாகும். இங்கு அவ்வாறு செய்ய முடியாது

இலங்கை போன்ற வளர்முக நோயாளிகளில் மருத்துவம் இலவசமாக வழங்கப்பட்டாலும், நீண்ட நாள் பாதிப்புகளுக்காகும் மறையுறியது போன்ற நோயாளரை அரசு மருத்துவ மனகைளில் வைத்துப் பராமரிக்கும் வசதி இல்லை. வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடுவார்கள். வீட்டில் வைத்து பராமரிப்பது மிகுந்த மன உளைச்சலைத் தரும். அதற்காகும் மிகுந்த செலவை சமாளிக்கக் கூடிய பொருளாதார வலு பெறும் பாலான குடும்பங்களாகும் கிடையாது.

மிக முக்கிய காரணம் அத்தகைய நோயாளரைப் பாராதிக்கும் மருத்துவத் துறையான (Palliative Care) இங்கு வளரவே இல்லை.

அத்தகைய நோயாளரை அன்போடும் ஆதரவோடும் அணுக வேண்டும். உணவு, நீராகாரம், மலசலம் கழித்தல் போன்ற பிரச்சனைகள் இன்றி வாழ வழி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் வதேனையால் துன்பமுறாது காப்பாற்ற வேண்டும். அவர்கள் உளநலம் கட்டு மனச்சோர்விற்கு ஆளாகாமல் தடுக்க வேண்டும். மனச்சோர்வு ஏற்பட்டால் அதற்கான சிகிச்சை செய்ய வேண்டும்.

'சாகப் போகிறார் தானே வதை தியம சயெ்து என்ன பயன்' என்ற மறமைனநிலை பராமரிப்பவர்கள் மனதிலிருந்து அகல வணேட்டும். தம்மால் முடிந்ததை மருத்துவர்களும் அரசும் மட்டுமின்றி வீட்டில் உள்ளவர்கள் செய்ய வணேட்டும். சூற்றியுள்ள சமீகம் கைகொடுக்க முன் வர வணேட்டும்.

அதையே மருத்துவர்களும் மருத்துவ மாணவர்களும் மக்களுக்குச் சொல்ல வணேட்டும். முன்மாதிரியாகச் செய்து காட்ட வணேட்டும்.

அந்திமகால நோயாளரைப் பராமரிப்பது மிகவும் முக்கியமான ஒரு விடயம். இது பற்றிய அனுபவப் பகிர்வின் ஆரம்ப முயற்சியாக இலங்கை குடும்ப மருத்துவச் சங்கம் எடுத்துள்ளது. மருத்துவர்களுக்கு பயிற்சியும் வழங்கியுள்ளது. இதற்கான சான்றிதழ் வழங்கும் பயிற்சிகளை கொழும்பிலும் காலியிலும் ஏற்கனவே நடத்தியுள்ளது. விரைவில் யாழ்ப்பாணத்திலும் நடத்த இருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது பற்றி ஏற்கனவே ஒரு பதிவு எனது ஹாய் நலமா புகள்கில் உள்ளது.

இசை அமைத்திருப்பது கஸ்திரி சபர்யகும்மார் மற்றும் உமேஸ் ஜயெராஜா ஆகியோராகும். மனதைப் பிழிவதாக இருக்கிறது. முக்கியமான தாய் பாத திரத்தில் யுகதர் சனி சிவானந்தன் சிறப்பாக முகபாவங்களை வளிப்படுத்துகிறார். நோயின் வதேனையை வளிப்படுத்தும் உடல் மொழிகள் சிறப்பாக இருந்தது. மகன் பாத திரத்தில் மார்ஸ் மூத்தத்தம் பி. முகத்தை வளிப்பாக வதை திருக்கிறார். உணர்வுகளை சற்று சிறப்பாக வளிப்படுத்துகிறார். தனோற்றம் அண்ணன் தங்கை போல இருக்கிறதே ஒழிய தாய் மகன் போலில்லை.

பாடல்கள் பின்னே நாந்த் சூந்தரலிங்கம். ஒளிப்பதிவு நிசாந் சூப்பிரமணயம்.

இதே நோயால் மீன்று வருடங்களாத்தும் பமுறும் ஒருவரை அண்மையில் பார்த்தனே. ஒரு சிறு படுக்கைப் புண்தானும் வராது அக்கறையோடு குடும்பத்தவர்கள் பராமரிக்கிறார்கள். அவரால் இப்பொழுது பசேவும் முடியாது. ஏதாவது சொல்ல முயன்றால் அர்த்தம் புரியாத ஓசைகளை தான் எழும் சொற்கள் வராது. சகைகை காட்டுவதற்கு கைகள் இயங்காது. அவரது முகபாவனைகளை வதைத்துத் தான் மனவை பூரிந்து கொள்கிறான்.

'எவ்வளவு கவனமாகப் பார்த்தாலும் அவருக்கு சரியான கோபம் வருகிறது' என மனவை

Written by - எம்.கே.முருகானந்தன் -

Sunday, 03 November 2013 21:12 - Last Updated Sunday, 03 November 2013 22:06

விம்மலோடும் சொன்னாள். பசே மூடியாத சகைகை காட்ட மூடியாத அவரின் கோபத்தை அவரது கண்களிலும் மூகத்திலும் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு அனுபவப்பட்டிருந்தாள். அக்கறைபட்டுகிறாள் என்பது மனநிறவை எனக்குத் தந்தது.

வறே ஒரு பணை அவளும் பல வருடங்களாகப் படுக்கை நோயாளிதான். ஆனால் இது வறே நோய். அவளை அக்கறையோடும்; பராமரிப்பதற்காக அவளது மகள் தனது அரசு உயர்பதவியை உதற்றித்தள்ளிவிட்டு வீட்டோடு இருக்கிறாள்.

எவ்வளவு தியாகங்களைச் செய்கிறார்கள் இந்தப் பணைகள்.

அவசரபுத்தியும் நிதானமின்மனையும், வீட்டு வலைகளுக்கு பழக்கப்பட்டாத தன்மையும் கொண்ட ஆணை என்பதால்தானா அந்த மகன்கருணைக் கொலையை நாடினான் என எனது மனம் யோசித்தது.

கூறும்படம் கருணைக் கொலையை சிபார்சு செய்யவில்லை என்பது உண்மையே. அதற்காக வாதாடவில்லை என்ற போதும் அதை ஒரு Option க்கு கொடுத்து திருக்கிறார்கள். திரைப்படம் உணர்வுபெற்றவர்களுக்கு கருவரைப் பசேகிறது. அதை நன்றாகச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த முடிவழி சரியானதுதானா?

அவள் தனக்கு மரணம் வணேடும் என வணேடுகிறாள். ஆனால் 'உனக்கு சாக மரந்து தாறன்' என்று கட்டிபுந்தால் குடித்திருப்பாளா? நிச்சயம் தவிர்த்திருப்பாள்.

இங்கு அவன் செய்தது ஒரு விதத்தில் கொலையாகவே இருக்கிறது. அது மாதிரிமல்ல தான் செய்த கொலையாகான பழியை சமீகம் மீ தடுப்போட்டுவிடுகிறான்.

'நான் ஒரே ஒரு விசயத்தையே சமீகத்திடம் கட்டினேன். அதை தர அது மறுத்துவிட்டது' என்கிறான். எவ்வளவு அபத்தமான களேவி. இவ்வாறான விடயத்திற்கு அதாவது ஒரு கொலையாகும், சமீகம் எவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ள முடியும்.

படுக்கையில் கிடக்கும் அவளது தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அவள் இன்னமும் பல

Written by - எம்.கே.முருகானந்தன் -

Sunday, 03 November 2013 21:12 - Last Updated Sunday, 03 November 2013 22:06

மாதங்கள் அல்லது ஓரிரு வருடங்கள் வாழ முடியும் போலத் தோன்றுகிறது. அவள் சாக வணேட்டும் என விரும்புகிறாள் என்ற போர்வையில் அவளது மரணத்ததைத் தானே மகன் தீர்மானிக்கிறான்.

இவ்வாறு கருணைக் கொலகைகான தீர்மானம் எடுக்கும் உரிமையைக் ஒரு தனிநபரிடம் கொடுப்பது ஆபத்தானது துஸ்பிரயோகம் செய்யக் கூடியது என்பதையே இக் குறும் படம் மலம் நான் கற்றுக்கொண்டனே.

நிறை குறகைகள் இரண்டும் இருந்தபோதும் மிகச் சிறப்பான முன் முயற்சி என்பதில் சந்தகேமில்லை. இத் தயாரிப்பில் ஈடுபட்ட அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுகள்.

யஃ ரியப்பில் பார்க்கக் கிடகைக்கிறது.

kathirmuruga@hotmail.com